

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka v právní věci **žalobce: V.P.**, zastoupen: Mgr. Stanislav Hykyš, advokát, Zelená 276, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13.2.2012, č.j. KrÚ 10572/2012/ODSHI/13,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 21.11.2011, č.j. Mag12B-433/SSÚ-2011/V, jímž Magistrát města Pardubic jako správní orgán I. stupně (dále jen „správní orgán I. stupně“) podle ust. § 123 f) odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů a provedený záznam bodů v registru řidičů potvrdil. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že žalobce dne 3.8.2011 podal proti provedení záznamu bodů námitky, ve kterých ohledně přestupku ze dne 22.7.2011 uvedl, že za jízdy netelefonoval a přesto, že mu nebyl předložen digitální nebo jiný záznamní důkaz, byla mu hlídkou dopravní policie uložena pokuta v blokovém řízení. Pokutu však z důvodu nesouhlasu nezaplatil. Dále žalobce namítal, že blok série UM/2008M3488024 ze dne 22.7.2011 není opatřen uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, tedy příslušníka Policie ČR. Tento nedostatek rozhodnutí způsobil, že blokové řízení ze dne 22.7.2011 řádně neproběhlo a řízení dne 22.7.2011 nebylo pravomocně skončeno. Žalobce v řízení jednoznačně uvedl, že trvá na tom, aby otázka, zda dne 22.7.2011 za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, či nikoli, byla projednána v řádném a nezkráceném správním řízení, a s uložení bloku nesouhlasil a nesouhlasí. Žalovaný se překvapivě odvolal na zásadu koncentrace podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce poukázal na vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost těchto závěrů žalovaného. Protože dne 22.7.2011 nebyl žalobce pravomocně potrestán za přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, byly účastníkovi v kartě řidiče dne 22.7.2011 neoprávněně zaznamenány 3 body. Na podporu svých tvrzení citoval žalobce judikaturu, která se týkala jednak náležitostí rozhodnutí vydaného v blokovém řízení a dále zásady koncentrace řízení podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce opětovně v žalobě shrnul, že „setrvává na svých tvrzeních“, a to: že dne 22.7.2011 za jízdy netelefonoval, že s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil, že pokutu z důvodu nesouhlasu nezaplatil, a že výše zmíněný blok ze dne 22.7.2011 není opatřen uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby a tento nedostatek rozhodnutí způsobuje, že blokové řízení dne 22.7.2011 řádně neproběhlo a řízení dne 22.7.2011 nebylo pravomocně skončeno, dále že trvá na tom, aby otázka, zda dne 22.7.2011 za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, či nikoli, byla projednána v řádném a nezkráceném správním řízení a s uložení bloku nesouhlasil a nesouhlasí. Dále žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v odvolání nebylo rozhodnuto o přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve znění opravného usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 7.12.2011. Konečně žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného, pokud jde o aplikaci novelizace zákona o silničním provozu, a to zákonem č. 133/2011 Sb., s účinností od 1.8.2011. Na základě této novelizace není ztráta bodů řidiče nadále spojena s jednáním podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, v případě žalobce se jedná o přestupek ze dne 8.4.2010, se kterým byl spojen záznam 2 bodů. Žalobce poukazuje na to, že bodový záznam je sankcí sui generis, a proto je třeba přihlížet k příznivější právní úpravě (in bonam partem). Žalobce navrhl, aby žalované rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí s tím, že již v něm se vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s.,

přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst.

1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu zjistil soud následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně sdělil písemností ze dne 27.7.2011 žalobci, že ke dni 22.7.2011 dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů dle zákona o silničním provozu. Žalobce podal námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů dne 3.8.2011, které odůvodnil tím, že v podstatě popřel přestupkové jednání, kterého se měl dopustit dne 22.7.2011, kdy byl zastaven hlídkou dopravní policie v obci Pardubice, kde mu byl sdělen přestupek držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového zařízení v ruce, nebo jiným způsobem při řízení vozidla. Žalobce uvedl, že i přes jeho nesouhlas s tímto sdělením přestupku a s tvrzením, že za jízdy netelefonoval, mu byla dopravní hlídkou uložena pokuta v blokovém řízení. Žalobce v námitkách uvedl, že z obavy z represivní složky na místě verbálně neprotestoval, pokutu ale z důvodu nesouhlasu s přestupkem do dne podání námítky nezaplatil. Žalobce požádal o opravu záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, a to tak, že mu nebudou započítány poslední 3 body za tento přestupek.

Žalobce ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí dále uvedl, že dne 22.7.2011 nebyl pravomocně potrestán, jelikož blokové řízení tohoto dne neproběhlo řádně a v souladu se zákonem, a to z důvodu, že již výše zmíněný blok ze dne 22.7.2011 není opatřen jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, tedy příslušníka Policie ČR, což podle žalobce způsobuje, že blokové řízení řádně neproběhlo a není pravomocně skončeno. Dále žalobce v tomto vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedl, že trvá na tom, aby otázka, zda dne 22.7.2011 za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, či nikoli, byla projednána v řádném a nezkráceném správním řízení s tím, že s uložením bloku nesouhlasil a nesouhlasí. K vyjádření podkladů pro rozhodnutí žalobce přiložil kopii dílu B výše zmíněného pokutového bloku ze dne 22.7.2011.

Správní orgán I. stupně řízení přerušil a obrátil se na Policii ČR s podnětem k provedení přezkumného řízení, týkajícího se uvedené blokové pokuty ze dne 22.7.2011, a to na základě výše uvedených skutečností. S

Správní orgán I. stupně poté obdržel sdělení Policie ČR ze dne 21.10.2011, která neshledala důvody pro zahájení přezkumného řízení.

Poté správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí, kterým žalobci zamítl podané námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a ten potvrdil. Žalobce do tohoto rozhodnutí podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím.

Krajský soud musí předně konstatovat, že žalobce již v průběhu správního řízení a v podstatě i v žalobě uvedl zejména argumentaci, kterou zpochybnil existenci jednoho z podkladů pro provedení záznamu bodů v registru řidiče podle zákona o silničním provozu. Tento podklad se týká blokové pokuty ze dne 22.7.2011, kterou bylo postiženo přestupkové

jednání žalobce ze dne 22.7.2011 spočívající ve spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, pro porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce, nebo jiným způsobem, telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit dne 22.7.2011 okolo 13:40 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky VW LT reg. značky „X“ při jízdě v obci Pardubice po ulici Hradecká. Žalobce zpochybňuje existenci tohoto podkladu pro záznam bodů v registru řidičů, a to jak po formální stránce (absence jména, příjmení a funkce oprávněné osoby na bloku, JB, ze dne 22.7.2011) a zároveň tvrdí, že uvedený přestupek nespáchal, když dne 22.7.2011 za jízdy netelefonoval, tedy v žalobě a v průběhu správního řízení uváděl i argumentaci týkající se zpochybnění uvedeného přestupkového jednání. Při zhodnocení výše uvedených námitek musel krajský soud vycházet z následujících skutečností:

Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu).

Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, (§ 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu).

Oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie, jde-li o oznámení uvedené v odstavci 2 písm. a), a to do 3 pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení (§ 123b odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu).

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů (§ 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu).

Z výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu je zřejmé, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánu veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp.zn. II.ÚS 770/02, náleze Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp.zn. II.ÚS 519/08, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2008, č.j. 6 As 45/2005-188, či rozsudek NSS ze dne 11.2.2009, č.j. 1 As 81/2008-100). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost, či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 f) zákona o silničním provozu) je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy, či soudu ve smyslu § 123 b) odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). V případě, kdy žalobce zpochybňuje existenci uvedeného podkladu pro záznam v registru řidičů (v daném případě se jednalo o blokové řízení ve vztahu k přestupku výše zmíněnému, kterého se měl dopustit žalobce dne 22.7.2011), nelze vycházet pouze z oznámení policie, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123 b) odst. 2 zákona o silničním provozu), ale je potřeba vyžádat si i další podklady prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76). V dané věci správní orgány (žalovaný a i správní orgán I. stupně) vycházely ze sdělení Policie ČR ze dne 21.10.2011, které správní orgán I. stupně podal podnět k přezkumnému řízení týkající se výše zmíněného blokového řízení ve vztahu k přestupku ze dne 22.7.2011. Oba správní orgány vycházely z tohoto sdělení Policie ČR, když z něj vyplývá, že žalobce podepsal díl A pokutového bloku, čímž žalobce vyjádřil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení. Dále z ověřené kopie vyplynulo, že díl A pokutového bloku splňuje formální náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení, je opatřen razítkem se jménem, příjmením a osobním evidenčním číslem policisty, který pokutu uložil (srov. rozhodnutí žalovaného, str. 8, třetí odst.).

Krajský soud z podkladu týkajícího se blokové pokuty ze dne 22.7.2011 v blokovém řízení (blok série UM/2008 M3488024) zjistil, že tento blok na pokutu ve výši 1.000,-- Kč uloženou za výše zmíněný přestupek byl vydán Policií ČR s tím, že výše zmíněný blok, díl A, obsahuje podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby (nstržm. Roman Červený) a dále obsahuje i osobní evidenční číslo tohoto policisty, který blokovou pokutu udělil. Dále uvedený pokutový blok obsahuje i prohlášení žalobce o tom, že potvrzuje převzetí dílu B pokutového bloku, potvrzuje i poučení o způsobu zaplacení pokuty a následcích jejího nezaplacení a dále obsahuje i podpis žalobce, jehož pravost žalobce nezpochybnil. Ostatně

sám žalobce v námitkách proti provedení záznamu v registru řidičů uvedl, že „z obavy z represivní složky na místě verbálně neprotestoval“.

Ve vztahu k námitkám žalobce týkajícím se zpochybnění uvedeného blokového řízení je nutné se zabývat podstatou blokového řízení podle zákona o přestupcích. Blokové řízení, které je zákonem o přestupcích upraveno v ust. § 84 - § 86, je specifickým druhem řízení o přestupcích. V blokovém řízení lze přestupek projednat uložením pokuty, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích) a nejedná-li se o přestupek, jehož projednání v blokovém řízení je vyloučeno, tedy přestupek návrhový (§ 84 odst. 4 zákona o přestupcích). Výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku, kterému se vydá blok na pokutu na místě nezaplacenou, nemůže-li pokutu zaplatit na místě. Uložení pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat (§ 84 odst. 2 zákona o přestupcích). Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí je podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou vyplývající z téhož ustanovení, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v běžném správním řízení, jeho zahájení je fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno, a aby bylo řádně prováděno skutkové a právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odepřít, na zahájení klasického správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2004, č.j. 6As 49/2003-46). Tedy v daném případě, pokud by se žalobce neřídil pouze svými „pocity“, tedy obavou z možné represe, ale platnou právní úpravou, jejíž znalost se předpokládá i u žalobce (zásada *ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur* – neznalost práva se nepředpokládá a ani se netrpí), nepostupoval by při řešení zmíněného přestupku tak, jak činil, tedy nevyslovil by souhlas s projednáním tohoto přestupku v blokovém řízení, čili nepodepsal by díl A zmíněného bloku na pokutu, ale dožadoval by se projednání přestupku v běžném přestupkovém řízení. To však žalobce neučinil a nemůže se tedy dožadovat zpětně „zneplatnění“ svého souhlasu s projednáním uvedeného přestupku v blokovém řízení. Skutečnost, že žalobce nezaplatil pokutu na místě, neznamená, že žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.

Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích: „Přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.“

Podle § 85 odst. 3 zákona o přestupcích: „Nemůže-li pachatel přestupek zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetím tohoto bloku pachatel přestupek potvrdí.“

Podle § 85 odst. 4 téhož zákona: „Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“

Zákon o přestupcích, jak vyplývá z uvedené citace, jednoznačně rozlišuje mezi blokem na pokutu na místě zaplacenou a nezaplacenou, když pouze u druhé z nich vyžaduje podpis pokutového bloku. Tato úprava je podle soudu logická, neboť pouze v druhém případě po vystavení bloku následuje s odstupem času dobrovolné zaplacení pokuty, případně její vymožení formou exekuce, či formou výkonu rozhodnutí, pokud pokuta přestupcem dobrovolně uhrazena nebyla. Aby bylo možné vést úspěšně exekuci, je třeba předložit vykonatelné a tedy pravomocné rozhodnutí ohledně pokuty. Vzhledem k tomu, že přestupce pokutu na místě nezaplatil, je třeba mít postaveno najisto, že skutečně přestupek byl spolehlivě zjištěn, přestupce souhlasil s jeho projednáním formou blokového řízení a byl připraven zaplatit pokutu, pokud tak z nějakých důvodů neučinil ihned na místě. Takovou jistotu lze získat podpisem přestupce na bloku. Naopak v prvním případě, tedy v případě pokuty na místě zaplacené, již pokutový blok slouží pouze coby doklad o projednání přestupku, rozhodnutí o něm a vykonání rozhodnutí v podobě přijetí platby pokuty od přestupce. Samotné zaplacení pokuty je dokladem souhlasu přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení a uložení pokuty ve výši na bloku uvedené, právní moc a vykonatelnost bloku se pak shoduje s datem jeho vypsání. Zákon tedy jednoznačně rozlišuje pouze mezi pokutovým blokem na pokutu na místě zaplacenou a na místě nezaplacenou, přičemž zákon neuvádí, že by v případě nezaplacení pokuty na místě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení blokové pokuty v blokovém řízení. V případě, kdy přestupce zaplatí pokutu na místě, příslušný správní orgán blok vypíše a předá jeho díl B přestupci až v momentě, kdy je najisto postaveno, že přestupce pokutu zaplatil, neboť až v tomto momentě má jistotu v tom, že má být vyplněn právě tento blok, respektive že nebude třeba blok na pokutu na místě nezaplacenou, neboť pokutu nebude nutné vymáhat. Tedy skutečnost, že žalobce nebyl ochoten zaplatit pokutu na místě neznamená, že by nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení blokové pokuty v blokovém řízení. Žalobce tak svým současným postupem, tvrzením o tom, že s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil, že dne 22.7.2011 za jízdy netelefonoval, popírá sám sebe, když zpochybňuje správnost, respektive zákonnost rozhodnutí o uložení blokové pokuty za zmíněný přestupek. Uvedený důkaz jednoznačně tedy potvrzuje závěr správních orgánů o tom, že v dané věci skutečně proběhlo řádné blokové řízení, když existuje právně relevantní podklad pro uložení blokové pokuty, přičemž z dílu A zmíněného bloku lze zjistit všechny zákonné náležitosti pro uložení blokové pokuty. Skutečnost, že žalobce nezaplatil pokutu na místě, nemohla znamenat to, že nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měla pouze za následek realizaci

postupu Policie ČR podle § 80 odst. 3 zákona o přestupcích, tedy že žalobci byl vydán blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty s tím, že převzetí tohoto bloku žalobce jako pachatel přestupku potvrdil svým podpisem (§ 85 odst. 3 zákona o přestupcích). Na výše uvedený závěr nemá podle názoru krajského soudu vliv to, že díl B uvedeného pokutového bloku neobsahuje jméno a příjmení policisty, který rozhodnutí v blokovém řízení vydal, přičemž tento nedostatek je zhojen tím, že díl B je opatřen osobním evidenčním číslem policisty a jeho podpisem, přičemž policista, jehož jméno a příjmení je uvedeno na dílu A zmíněného bloku (nstržm. Roman Červený, f.č. 321777) byl právě tímto stejným osobním evidenčním číslem plně identifikován i na dílu B pokutového bloku, současně díl B pokutového bloku obsahuje i jeho podpis. I kdyby se jednalo o vadu řízení, podle názoru krajského soudu by tato nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí o uložení blokové pokuty, když díl A obsahuje všechny předepsané náležitosti. Pokud žalobce tvrdil, že „dne 22.7.2011 za jízdy netelefonoval“, tak se neměl pouze „obávat represí“, ale měl postupovat nikoli pouze podle svých pocitů a dojmů, ale podle platné právní úpravy, tedy neměl souhlasit s projednáním přestupku v přestupkovém řízení. Protože však takto žalobce nepostupoval, nemůže nyní zpětně zpochybnit uvedené blokové řízení a dožadovat se věcného projednání tohoto přestupku, když navíc v řízení o žalobě proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nelze přezkoumávat věcnou správnost podkladového rozhodnutí, tedy rozhodnutí vydaného v blokovém řízení (argumentace soudu viz výše).

K dalším námitkám žalobce soud uvádí následující závěry:

Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, žalovaný aplikoval v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), a to ve vztahu k námitce žalobce uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která obsahovala tvrzení žalobce o tom, že zmíněný přestupek vůbec nespáchal. Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že v námitkách a ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce pouze uvedl, že verbálně neprotestoval vůči uvedenému přestupku a pokutu z důvodu nesouhlasu s přestupkem do dne podání námítky nezaplatil, dále tvrdil, že dne 22.7.2011 nebyl pravomocně potrestán, když blokové řízení neproběhlo řádně a v souladu se zákonem, pokutový blok že není opatřen jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, což způsobuje, že blokové řízení řádně neproběhlo a není pravomocně skončeno, že s uložení bloku nesouhlasil a nesouhlasí a že nebyl pravomocně potrestán a že mu v kartě byly neoprávněně zaznamenány 3 body. Tvrzení o tom, že uvedený přestupek vůbec žalobce nespáchal, uvedl žalobce až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaný ve vztahu k tomuto tvrzení aplikoval koncentrační zásadu dle § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce pak v žalobě namítl, že ve správním řízení žalovaný tuto zásadu nesprávně aplikoval, když odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 5As 7/2011-48. Tento rozsudek se však týká aplikace koncentrační zásady v případech správních řízení zahajovaných z moci úřední, tedy ex officio, tedy nikoli řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, a to z následujících důvodů:

Řízení o námitkách ve smyslu ust. § 123 f) zákona o silničním provozu je řízením o žádosti, tedy nikoli řízením zahajovaným ex officio, z podnětu správního orgánu, ale pouze na

základě návrhu účastníka správního řízení. To vyplývá mj. i z ust. § 117 zákona o silničním provozu, podle něhož žádosti a oznámení podle ust. § 92 – § 94, § 98 – § 102, § 8 - § 112, § 114 - § 116, § 123 b), § 123 e), a § 123 f) zákona o silničním provozu může podat žadatel nebo držitel řidičského oprávnění i poštou nebo elektronickou formou. Byl to tedy v daném případě pouze žalobce, kdo byl oprávněn podat návrh na zahájení řízení o námitkách, a to podle § 123 f) zákona o silničním provozu. Žalovaný tedy dospěl ke správnému názoru o tom, že řízení o námitkách ve smyslu § 123 f) zákona o silničním provozu je řízením o žádosti, toliko vedeným ve smyslu zákona o silničním provozu a ve smyslu správního řádu. Proto v dané věci byl žalovaný oprávněn aplikovat ust. § 82 odst. 4 správního řádu ve vztahu k uvedené námitce žalobce obsažené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (o tom, že se žalobce uvedeného přestupku vůbec nedopustil), když navíc, i kdyby aplikace koncentrační zásady nepřicházela v úvahu (což krajský soud nepřipouští), tak ve vztahu k této odvolací námitce je nutné potvrdit závěr žalovaného o tom, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktu orgánu veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jinými slovy, i kdyby se zásada koncentrace nevztahovala na tuto odvolací námitku žalobce, tak by žalobce s touto námitkou uspět nemohl, neboť v řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, se touto námitkou žalobce nemohl žalovaný správní orgán věcně zabývat, tedy nemohl věcně přezkoumávat rozhodnutí o uložení blokové pokuty a zkoumat, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil, či nikoli.

Pokud žalovaný neuvedl ve svém rozhodnutí skutečnost, že přezkoumával rozhodnutí správního orgánu I. stupně „ve znění opravného usnesení Magistrátu města Pardubic ze dne 7.12.2011“, tak tato skutečnost sama o sobě bez dalšího nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Jedná se pouze o nedostatek ve specifikaci přezkoumávaného rozhodnutí, který však nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Poslední námitka (bod 5, část II. žaloby) žalobce míří na aplikaci novelizace zákona o silničním provozu č. 133/2011, s účinností od 1.8.2011. Touto námitkou se v podstatě zabýval i žalovaný, který dospěl k závěru o tom, že „namítá-li odvolatel, že s novelou zákona o silničním provozu s účinností ode dne 1.8.2011 neměly být zaznamenány 2 body za přestupek ze dne 8.4.2010 s ohledem na změnu právní úpravy, kdy zákonodárce s přestupkem ze dne 8.4.2010 nespojuje žádné body v kartě řidiče“, tak odvolací orgán je toho názoru, že přestupek ze dne 8.4.2010 byl pravomocně projednán dne 8.4.2010, tedy za účinnosti zákona o silničním provozu ještě před účinností novely zákona o silničním provozu ke dni 1.8.2011. A body tak byly zaznamenány zcela v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Přehled spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání, účinnou v době pravomocného rozhodnutí o přestupku, tedy dne 8.4.2010“, přičemž soud se s touto argumentací žalovaného zcela ztotožňuje. Je nepochybné, že přestupek ze dne 8.4.2010 byl pravomocně projednán dne 8.4.2010, tedy za účinnosti zákona o silničním provozu ještě před účinností novely zákona o silničním provozu ke dni 1.8.2011 (zákon č. 133/2011) a body v registru řidičů byly zaznamenány v souladu s přílohou zákona o silničním provozu „přehled jednání spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“, která byla účinná v době pravomocného rozhodnutí o přestupku, tedy 8.4.2010. Jak vyplývá ze správního spisu, dne 8.4.2010 byla

Policíí ČR uložena žalobci bloková pokuta za stejný přestupek, který byl předmětem výše zmíněného blokového řízení. Záznam v registru řidičů provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek (§ 123 b) odst. 2 zákona o silničním provozu). Jestliže uvedený přestupek byl pravomocně projednán dne 8.4.2010, tedy za účinnosti zákona o silničním provozu před výše zmíněnou novelou, tak není možné „změnit“ výše uvedený záznam bodů v registru řidičů podle pozdější právní úpravy, která v době pravomocného projednání přestupku účinná nebyla. V takovém případě by se totiž jednalo o retroaktivitu právního předpisu.

Krajský soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými a žalobu jako nedůvodnou musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Pardubicích dne 6.9.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová